

לו אהבה ושמחת-חיים יכלו לרפא...

אשדות כולה בוכה עכשיו, זהו כאב ששייך לאהבה העמוקה שלנו אלייך - לאור, לשמחה ולאופטימיות שהכנסת לחיים שלנו, ליכולת שלך לראות תמיד את הצמיחה והליבלוב גם כששכבת חסרת-אונים ומפנייך זהרו רק שתי עיניים כחולות שתהו - מדוע?

לו אהבה ושמחת-חיים יכלו לרפא, את היית הכי בריאה בעולם, כי היה לך מכל זה בשפע, גם שלך, גם ממה שקיבלת מכל אוהבייך והם רבים מאד..

לו מאבק ועקשנות יכלו לרפא, הרי שהיית בריאה היום כי לא ויתרת ועד הסוף, ממש עד הסוף, נאבקת...

לו אמונה באדם יכלה לרפא...

לו שירים יכלו ...

לו טיולים וכלניות... לו מילים טובות שבאו ממך...

זהו כאב כל-כך עמוק שממש איננו יודעים מה לעשות ואנו בוכים עם אברהמיק, בעל אוהב ותומך, ועם הבנים והבנות הנפלאים שלא עזבו אף רגע, ושרה-ל'ה ששרה, ליטפה, חיבקה ונישקה וכל המשפחה הגדולה כולה, שאת היית הלב שלה...

ואנחנו בוכים עם עצמנו ועם עשרות ילדים קטנים וגדולים שאוהבים אותך - כל-כך תחטרי להם...

אולי נוכל לשאוב מעט נחמה מכך שמתת יפה, עטופת משפחה וידידים.

ואולי נוכל לשאוב נחמה מכך שאמרנו לך את אהבתנו בעורך בחיים והיא היתה לך לדרך הארוכה - מעט עידוד.

כל מה שנתת לנו, דרורה - לא ילקח לעולם אך קשה לדבר על זה עכשיו כי עכשיו אנחנו רוצים רק לבכות.

חגית

דברים שנאמרו ליד הקבר.

כ"ג באלול תשמ"ח